

8 februari 2026

10 uur 'Wij van Zuid' / de Regenboog

Schriftlezing: Efeziërs 3 vers 14 t/m 21

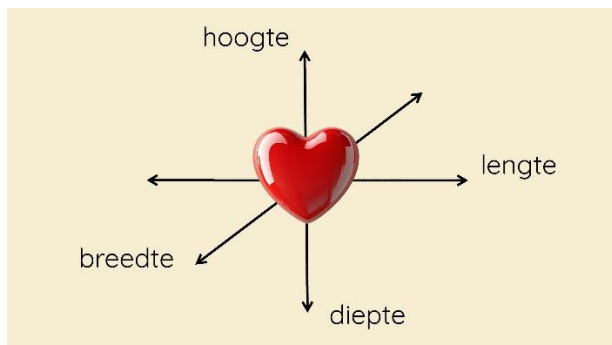
Verkondiging

Gemeente van onze Heer Jezus Christus

Hoe groot is de liefde van Christus? Kun je die liefde meten? Voor Paulus is de liefde van Christus intiem, hij heeft het erover dat Christus in ons hart woont, maar tegelijk heeft die liefde een enorme reikwijdte. En daar gaat het vandaag over. Je kunt in het geloof vooral naar je eigen hart kijken, geloven op de manier van je eigen kerk, je eigen vertrouwde liederen zingen en de boodschap van het evangelie horen zoals je dat gewend bent, maar besef: dat is maar een fractie van volheid van de liefde van Christus.

Ik heb er een plaatje bij. Het geheel van de liefde van Christus in al zijn rijkdom is als een cirkel. En ons inzicht in die liefde is slechts een taartpunt daarvan. Fundamenteel: ik geloof dat we in het hart van die liefde kunnen kijken. De kern hebben we wel te pakken. Maar tegelijk is die liefde van Christus veel groter. Hoe krijg je nu zicht op de rest van cirkel? Dat kunnen we niet alleen. Daar hebben we alle heiligen - alle gelovigen - bij nodig. Samen met alle gelovigen zijn we in staat om de lengte en de breedte, de hoogte en de diepte, ja de liefde van Christus te kennen. We gaan onze blik op de liefde van Christus verruimen. En gelovigen uit andere tradities helpen ons daarbij. Dat is mooi, maar soms ook lastig, zullen we zien.

Lengte - breedte - hoogte - diepte, vier dimensies, we gaan ze allemaal langs.

(lengte)

Wat is de lengte van de liefde van Christus? Ik denk bij 'lengte' vooral aan tijd. Hoe lang leven er al mensen met het evangelie? Wij zijn niet de eersten en waarschijnlijk ook niet de laatsten.

Wat zien we bij mensen van vroeger over de liefde van Christus? Dan kun je denken aan inspirerende theologen: Augustinus, Calvijn, Bonhoeffer... Zij hebben dingen gezegd en geschreven waar nog steeds kracht van uit gaat. Maar misschien hoeft je niet zo ver terug in de tijd en was het een opa of oma die je iets liet zien van de liefde van Christus. Niet dat hij er nu zo veel over zei, maar je voelde als kind, dat hij een vertrouwen op God had dat diep zat. En er gebeurde iets als je oma zong, een Psalm of een gebed voor het slapen gaan.

De liefde van Christus is er al lang (lengte) en gaat ook door. Er is op dit moment een beweging gaande van jongeren die op zoek zijn naar houvast. Ze stellen vragen als: Kun je wel bidden als je niet gelooft? Hoe krijg ik vergeving? Misschien zijn zij wel de 'heiligen van de toekomst.' Ook zij laten ons met nieuwe ogen kijken naar de rijkdom van het evangelie. Zelf zie je soms niet half hoe bijzonder het is om te leven met God.

(breedte)

Wat is de breedte van de liefde van Christus? Ik denk bij 'breedte' vooral aan andere geloofstradities en aan de kerk wereldwijd. Wij zijn een kerk van zingen, bidden, bijbellezen, een preek en erover praten. Protestants. Maar het kan ook anders.

In de kerkenraad hebben we ons afgevraagd: Wanneer heb jij door gelovigen uit een andere cultuur of traditie een ruimer besef gekregen van de liefde van God? Iemand vertelde dat hij in een katholiek klooster waar ze ook beïnvloed waren door boeddhistische tradities de stilte heeft ontdekt. Die echte stilte maakte voor hem ruimte en de reikwijdte van de liefde van Christus werd voor hem groter daardoor. Iemand vertelde over een studentenuitwisseling met mensen uit Timor. Hij was vooral getroffen door de enorme gastvrijheid waarmee ze daar ontvangen werden. Gastvrijheid is echt iets wat we kunnen leren uit andere culturen. Een hele concrete uiting van de liefde van Christus.

En ik moet ook denken aan mensen van het Leger des Heils. Wat laten zij ons zien over de liefde van Christus? Ze helpen mensen. Dak- en thuislozen, slachtoffers van mensenhandel, mensen die verslaafd zijn. Ze geloven niet alleen maar doen ook. En wat ik bijzonder vind: als je 'ingezegend' wordt als heilssoldaat beloof je geen druppel alcohol meer te drinken. (Ook drugs, porno en tabak zijn taboe.) Dat is voor hen een stil protest tegen misbruik van alcohol. En een daad van betrokkenheid aan de mensen die ze helpen. Wij hebben het nooit over alcohol, terwijl ook onder ons drank meer kapot maakt dan ons lief is. Er zijn wereldwijd meer christelijke stromingen waar geen alcohol gedronken. Ze zouden vreemd opkijken als ze onze gezellige maaltijden en glaasjes na afloop van vergaderingen en koorrepetities zien. Laat staan een wijnproeverij van ZWO....

Allemaal voorbeelden uit de breedte van de wereldkerk die ons iets van de kracht van de liefde van Christus laten zien. Kracht die blijkt uit gastvrijheid, stilte, daadwerkelijke hulp.

Mooi! En dan? Moeten wij dat ook gaan doen? Of schuiven we dat meteen terzijde 'ja dat past niet bij ons...' Laten we het niet te snel wegzetten. Ook waar we zelf andere keuzes maken - en er zijn nog wel scherpere voorbeelden denkbaar - kunnen we op zijn minst beseffen dat onze eigen manier van geloven beperkt is (maar een stukje van die taartpunt). De liefde van Christus is groter dan je denkt. Ook in het hart van die vreemde ander woont Christus.

(hoogte)

Dan gaan we naar de hoogte. Wat is de hoogte van de liefde van Christus? Ik denk bij hoogte vooral aan het hemelse. Wij hebben denk ik meer connectie met het alledaagse van God, het aardse. Het zijn vooral mensen die Gods liefde handen en voeten geven. En Jezus was één van ons. Ons kerkgebouw is geen heilige ruimte maar een warm multifunctioneel kerkcentrum. Maar Jezus is behalve één van ons ook de Zoon van God die voor alle tijden woonde bij God en na zijn opstanding terug naar de hemel is gegaan waar Hij zit aan de rechterhand van God.

Iets van dat hemelse zie je bij voorbeeld in oosters-orthodoxe liturgie. Als je daar een kerkdienst meemaakt, ben je ahw even in de hemel. De kerk is rijk versierd, er zijn veel kaarsen en wierook. Er worden eeuwenoude liederen gezongen, die altijd hetzelfde zijn, in een taal van vroeger om die ene God te eren. Alles wordt gelezen en gezongen op een bijzonder kerkelijke manier, als een waterstroom die de ziel doorvloeit. Naar de kerk gaan is je overgeven aan die stroom en je mee laten voeren naar een andere oever die niet van deze wereld, maar hemels is. Je zit niet meer te denken wat je van de dingen vindt, je wordt innerlijk stil. Waar het zwijgen begint, daar wordt de stem van de Geest hoorbaar.

Een ander voorbeeld van die hoogte-dimensie, dat hemelse, hebben we beleefd als gemeente bij de uitvaart van ons gemeentelid Kenneth. Naar Surinaams christelijk gebruik werd hij met dansen en muziek uitgedragen uit de kerk in volle overtuiging dat hij is opgenomen in Gods heerlijkheid. De dood is niet het einde maar het begin van eeuwig leven bij God. Dat werd gevierd, we werden met elkaar opgetild naar dat hemelse.

Misschien moeten we toch eens wat meer open staan voor dat hemelse....

We hebben stilgestaan bij de lengte, breedte en hoogte van de liefde van Christus. In onze wereld, in onze verhoudingen, zouden we nu klaar zijn. Onze werkelijkheid is driedimensionaal: lengte x breedte x hoogte. Maar de liefde van Christus kent een vierde dimensie: de diepte.

(diepte)

Wat is de diepte van de liefde van Christus? 'Diep' heeft bij ons de bijklank van 'diepzinnige gedachten.' Maar hier is diepte vooral de afgrond, de beangstigende diepte, de diepte van de dood. 'Uit diepte van ellende roep ik tot U, o Heer' (Psalm 130 vs.1) Ons leven kan diep en donker zijn, chaos. Maar ook in die diepte is God bij ons. De diepte van de liefde van Christus zien we vooral in de weg die Hij gaat, de weg van het kruis, de weg van de dood, de weg door de dood heen naar het nieuwe leven. De diepte is de plek waar het zaad in het verborgene groeit om op te komen en vrucht te dragen. De liefde van Christus zonder die diepte is ijl als lucht, verwaait met de wind. Om die dieptedimensie van Gods liefde gaat het in de veertigdagentijd.

Iets van deze diepte zie ik vooral bij christenen die onder zware omstandigheden leven. Westerse christenen vinden het vaak moeilijk om te geloven in de liefde van God als er zoveel lijden in de wereld is. Opvallend is het dat onze broeders en zusters die in dat lijden leven dat heel anders beleven. Hoe groter de ellende hoe groter het vertrouwen op God. Van wie moet je het anders hebben?

Ik heb eens op de website van Opendoors gekeken. Opendoors heeft als missie om vervolgde christenen te versterken en hen te laten weten dat ze onderdeel zijn van het wereldwijde Lichaam van Christus. In Noord-Korea is het levensgevaarlijk om christen te zijn. Maar het geloof in God betekent zoveel voor de christenen daar dat ze daar hun leven voor wagen en ook nog proberen anderen met de liefde van Christus in aanraking te brengen. In het Midden-Oosten, met name Syrië, wordt het steeds moeilijker om christen te zijn, vooral door moslim-extremisme. Zeker als moslims of druzen zich bekeren tot het christendom wordt dat zeer hoog opgenomen, als een soort verraad aan je eigen mensen. Gevolgen: bedreigingen, aanslagen op kerken, gemeente wordt afgeperst. Een vrouw die christen wordt, wordt gedwongen tot echtscheiding en ziet haar kinderen niet meer. En toch blijven ze geloven. Wat zegt dat over hun geloof? En over de diepte van de liefde van Christus?

Kunnen we ons een voorstelling maken van hoe groot de liefde van Christus is? Een duimstok is niet toereikend. Ons eigen voorstellingsvermogen is beperkt. Gelukkig hebben we overal in de wereld broeders en zusters die onze ogen openen voor onze blinde vlekken. En die ook van ons iets kunnen leren. Het is geweldig dat we zo samen meer zicht krijgen op de liefde van Christus die tegelijk al onze kennis te boven gaat.

Voor Paulus is dit geen denkoefening. Maar een reden om zijn knieën te buigen voor God, om te bidden, een gebed wat eindigt met een lofprijzing, een hoge, diepe, ruime lofprijzing: *Aan Hem die door de kracht die in ons werkt bij machte is oneindig veel meer te doen dan wij vragen of denken, aan Hem komt de eer toe in de kerk en in Jezus Christus van generatie op generatie tot in alle eeuwigheid.*

Amen.